

život s vůní lubrikantu

O práci v erotickém
byznysu vážně i nevážně.

Emma
Scharkez

Emma Scharkez

Život s vůní lubrikantu

O práci v erotickém byznysu vážně i nevážně.

Tento příběh je smyšlený a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi či postavami je čistě náhodná. I když možná...

CO DÁL?

Je ráno, prší. Děti už jsou ve školce a ve škole a manžel je v práci. Jsem sama doma, už ani ten pocit neznám. Po dlouhých čtyřech měsících mám konečně volno. Místo abych se radovala z dobře odvedené práce a dalšího skvěle zakončeného projektu, sedím v kuchyni s druhým ranním šálkem kávy a připadám si jako vyždímaný hadr. Poslední, na co mám chuť, je úklid.

Sedím a dívám se z okna na šedivou únorovou oblohu, z níž se valí déšť. Zbytky sněhu se mění v ošklivou kašovitou břečku. Vítr bičuje bezlisté stromy, jež nechrání sních, a jejich holé větve jakoby volají o pomoc. Všude šedivo. Dává se do mě zima, a přestože se doma topí, mne zebou prsty na nohou. Počasí, jako by kopírovalo mou náladu. Potřásám hlavou a odvracím pohled od bezútěšné scenérie za oknem.

Hlásek v mé hlavě mi říká: O.K., jsi unavená, přetažená, nic nedělej a zalez zpátky do postele. Zasloužíš si to. Ale má praktická nátura vidí kolem sebe chaos více než čtvrt roku chlapem řízené domácnosti.

No nic, uvařím si ještě jeden šálek kávy a potom si dám horkou sprchu. Kombinace kofeinu a sprchy by mohla fungovat. Vždy mě to postaví na nohy. S tímto plánem zapínám konvici a pečlivě odměřuji fantasticky vonící kávu do hrnečku. Tuhle značku miluji, vždy si ji kupuji za odměnu.

Když jsem včera pozdě večer, po úspěšném předání hotelu novému investorovi, přijela domů, kluci už dávno spali. Z pokojíčků

bylo slyšet jejich spokojené oddechování.

I přes velice pokročilou hodinu na mne čekal manžel. V posledních měsících jsme se skoro nevidali. Můj nový projekt mi zabíral většinu času a těch pár hodin, které jsem si vyšetřila, jsme společně trávili s dětmi.

Byl prostě úžasný! Pogrataloval mi k dalšímu zářezu na pažbě – tak vždy komentuje mé projekty – a dal mi obrovský pugét metrových krvavě rudých sametových růží. Pak se šibalsky usmál a vytáhl ze skříňky novou plechovku mé nejoblíbenější kávy. Na plechovce byl přilepený lístek se srdíčkem a slovy: **Tři a dost. Nechci, aby ti prasklo srdce.**

Voda je uvařená. Zalévám si poslední ranní kávu, přidávám nezbytné mléko a s požitkem si vychutnávám svůj životabudič. Jsem závislá na kávě, na dobré voňavé kvalitní kávě, která umí provonět celou kuchyň a na tváři vykouzlit zasněný úsměv. Tři šálky a dost, víc si nesmím dovolit. Je štěstí, že mám nízký tlak.

Já toho chlapa prostě miluji. Sakra, tak proč se teď cítím jako ty holé větve v zahradě?

Hřeji si prokřehlé prsty o šálek a přemýšlím o svých pocitech. Za mou náladou stojí můj včerejší slib manželovi. Po vypité lahvi červeného vína a milování jsem mu slíbila, že alespoň na nějakou dobu přestanu s projekty a najdu si normální práci. Normální práci, to jsou přesně slova, která použil. Normální práci od pondělí do pátku. Normální práci s pevně danou pracovní dobou a volnými víkendy. Normální práci jako každá normální žena s rodinou.

Káva pomalu chladne, dopíjím poslední kapky a krev mi v těle

začíná proudit rychleji, už nemám tak ledové prsty. Tři a dost.

Normální práce od pondělí do pátku? V tomhle režimu jsem nikdy nepracovala. Když jsem poznala Petra, pracovala jsem jako servírka ve směnném provozu v lázeňském hotelu a ve dnech volna jsem vypomáhala v naší rodinné restauraci. Žádné volno, ale finanční soběstačnost a dobrý pocit z odvedené práce. To nebylo špatné na devatenáctiletou holku. S narůstající praxí a neutuchající chutí dobýt svět jsem postupně profesně rostla. Ze servírky jsem byla po necelém roce vedoucí a po čase jsem přebírala stále více odpovědnosti, až jsem skončila jako zastupující ředitelka hotelu. Výš už to nešlo, majitelka hotelu byla také jeho ředitelkou.

Nostalgicky vzpomínám na krásné období plné změn, do Karlových Varů si po revoluci našla cestu spousta zahraničních hostů a mnohým z nich město učarovalo tak, že se tam každoročně vrací. No, normální práce to tedy nebyla, alespoň ne ve smyslu od pondělí do pátku s pevnou pracovní dobou.

V té krásně hektické době jsme se brali ani ne po roční známosti. Za necelé dva roky se nám narodil první syn a po dalších pěti letech druhý.

Při mateřské jsem začala podnikat. Nic velkého, jenom malý obchůdek, který se po čase rozrostl v síť prodejen. Opět žádná normální práce.

Prázdný hrnek v mých dlaních je už úplně studený. Teď je na řadě horká sprcha. Pak už snad budu dostatečně probraná, abych zahнала chlad a šedivou nostalgickou náladu, jež se mě začíná zmocňovat.

V koupelně na mě ze zrcadla shlíží cizí tvář. Kdo to je? Ne, já ne,

mně je třicet tři a pořád jsem ještě docela hezká mladá holka. Ta cizí žena má šedivou tvář, kruhy pod očima a vrásky.

Ó bože, cizí žena na mne zírá a moje ruce se dotýkají prvních vrásek okolo očí. Prsty přejíždí po divné zamračené vrásce mezi obočím.

Jsem to já, nebo ne?

Prohlížím si cizí tvář a vidím nekonečné hodiny strávené u počítače s hektolitry kafe místo spánku. Vidím bezpočet hodin u pročitání životopisů lidí hlásících se na mnou vypsané pracovní pozice. Vidím sama sebe, jak čekám na pozvané uchazeče, kteří nepřijdou, a promrhaný čas, který šel zúročit mnohem lépe. Vidím sama sebe, jak opět doháním pracovní resty v noci s kávou a sklenkou. Vidím sama sebe, jak trénuji nový personál. Vidím sama sebe, jak jednám s dodavateli. Vidím sama sebe, jak při mnohahodinovém jednání obhajuji svá rozhodnutí investorovi. Ta cizí žena v zrcadle se usměje, její úsměv je hodně unavený. Má ruka se dotýká mých vlastních rtů a rty ženy v zrcadle se usmívají.

Ta cizí unavená ženská s vráskami jsem já!

Horká voda společně se třemi kofeinovými dávkami mi pomalu, ale jistě vrací život do žil. Už se necítím jako holé větve bičované deštěm. Už nevolám o pomoc. Už se pomalu začínám smiřovat se slibem daným pod nátlakem něžného milování. Možná měl Petr pravdu. Potřebuji normální práci a on a kluci potřebují normální manželku a mámu.

Stojím pod proudem horké vody a začínám tát, ledová krusta povoluje a vrací na svět mé pravé já. Přemýšlím, co je na mně

nenormálního? Miluji manžela a až k zbláznění miluji naše medvíďata. Tak jsme klukům začali říkat, když byli úplně maličcí. To je doufám v pořádku.

Miluji svoji práci, strašně moc! No to by možná podle mnohých už nemuselo být až tak v pořádku.

Ale červíček v mé hlavě našeptává: Jsi sice na manželovi finančně nezávislá, ale práci trávíš až moc času a tím trpí rodina.

Mé racionální já, probrané horkou vodou a opojnou vůní hrušky a vanilky, linoucí se ze sprchové houby, se brání: Neaspiruješ přeci na titul manželka a matka roku. Miluješ rodinu i práci. No a co? Hodně žen dokázalo skloubit rodinu s kariérou.

Dost rozjímání, z horké vody se mi zamotala hlava. Tři šálky byly moc? Chytám se dveří od sprchového koutu a honem vylézám ven. Tohle se mi nestává, jsem přeci velká a silná holka, která zvládne vše. Nebo za krátkou malátnost mohla únava a stres z minulého projektu? Pomalu se osouším a postupně ve mně uzrává rozhodnutí.

Normální práce? Proč ne? Všechno se má vyzkoušet, alespoň jednou. Suším si vlasy a na tvář automatickým pohybem nanáším pleťovou masku.

Jak je tu dlouho? Kdy jsem ji měla čas použít naposledy? Ani nevím. V tu chvíli jsem si jistá. Najdu si normální práci. Na čas je konec s mými projekty.

Budu žít normální a hezký život. Beru zpět, můj život byl a je skvělý. Budu žít život jako normální žena s rodinou. Je konec čtyři sta hodinovým pracovním výkazům. Je konec s domácími úkoly dělanými po Skypu. Je konec braní synů do práce, abych si je alespoň

na chvíli užila. Budu správná matka a manželka.

V koupelně není pořádně vidět. Asi jsem byla ve sprše zbytečně dlouho a voda byla moc horká. Není divu, že se mi zamotala hlava. Dosouším si vlasy a rozhodnutí v mé hlavě pomalu, ale jistě dozrává. Zvládnou rozjet nový hotel. Zvládnou restartovat nefunkční restauraci. Co bych nezvládla normální práci? Budu mít víc volna, budu moci dělat s medvěďaty domácí úkoly a budu doma, až se Petr vrátí z práce. To by mohla být příjemná změna. Dobře, najdu si normální práci.

Vlasy jsou suché, smývám dlouho nepoužívanou pleťovou masku a cítím se lépe. Horká sprcha, množství kofeinu a správné rozhodnutí zahání splín z unavené tváře v zrcadle. A já mám před sebou nový cíl! Najdu si normální práci. Cizí žena v zrcadle se najednou opět podobá mně. Vrásky kolem očí již nejsou tak výrazné, ani ta ošklivá čárka mezi obočím už tak nekřičí. Koupelna je plná páry a vůně hrušky s vanilkou, otevírám okno a prchám před chladem pronikajícím zvenčí. Je mi o mnoho lépe. Mám nový hnací motor.

HLEDÁNÍ NORMÁLNÍ PRÁCE

„Ahoj zlato, jsem doma,“ hlaholí od vchodu Petr a s úsměvem mi dává pusu do vlasů. Je milé být doma. Od mého slibu uplynuly již tři dny.

Za tu dobu se mi podařilo dát domácnost opět do stavu „máma je doma“. Všechno prádlo je vyprané a uložené ve skříních. Zpoza obrazů jsem vymetla pavouky, okna se lesknou a záclony jsou sněhobílé. Nikde žádné skvrny ani fleky. Dokonce i pokojíčky jsem zbavila veškerých zbytků, použitých svršků i obalů od sladkostí, důmyslně poschovávaných pod postelemi.

Spotřebovala jsem všechny zásoby pytlů na odpadky a s úklidovými prostředky jsem sotva vyšla, ale stálo to za to. Byt září čistotou a voní právě dopečeným štrúdlím. Vůně pečených jablek dokonce vytáhla medvíďata z jejich doupat. Kluci chválí dobrůtku, děkují a každý si do svého doupěte odnáší vonící talířek. Ještě za nimi stihnu zavolat, aby pak špinavé nádobí donesla do kuchyně. Slyším jen klapnutí dveří.

Manžel se spokojeně zubí nad svým talířem.

„Klárko, jsem rád, že jsi souhlasila s mým návrhem. Já i kluci tě potřebujeme doma. Sám tu smečku nezvládám.“

Dívám se na něj a najednou mi dochází, kolik ho muselo stát sil a přemáhání mě požádat o změnu práce. Sentiment nade mnou opět zvítězil a já si jako malá holka otírám slzící oči. Samozřejmě to svádím na drolicí se řasenku, jsem přeci velká holka.

V televizi je fotbal. Petr zaujal na gauči fandovskou pozici a příští dvě hodiny ho z transu nic nevytrhne. Jdu se podívat na kluky. Oba si hrají, a tak využívám volné chvíle a беру si do kuchyně počítač. Nerada bych spálila zítřejší oběd. Peču babiččinu sekanou společně se smetanovými brambůrkami. Už to začíná vonět, a tak raději otevírám troubu a maličko to podlévám.

„Góól, góól,“ ozývá se od televize huronský řev. Vzápětí kolem mne proletí kluci a já leknutím pouštím chňapku a bezmyšlenkovitě zastrkuji plech zpět nechráněnou rukou.

Uá, to je bolest! Chladím popálenou dlaň pod studenou vodou a v duchu si nadávám.

„Tati, kdo hraje?“

„Derby, Sparta–Slávie,“ vysvětluje Petr. Kluci se rozhodli fandit s ním. Jak derby pokračuje, hlasitost jejich povzbuzování nabírá víc a víc na síle. Ve chvíli, kdy Luky z pokojíčku donáší řehačku, to vzdávám.

Pecka, můj sen se splnil. Mám doma tři uřvané fanoušky. Co chtít víc? Ohluchnout?

Ruka už mi pod tekoucí vodou pomalu začíná omrzat. Doufám, že toto opatření bude stačit a moje končetina ráno nebude vizáží konkurovat boxerské rukavici.

Vypínám troubu a balím počítač. Levá ruka je nepoužitelná. Stále mě od proudu ledové vody zebe a v dlani mi pomalu začíná mravenčit. Jako bolestné si nalévám sklenku Merlotu. Miluji tu hru barev a odlesků při pootočení sklenky. Stěhuji se do pracovny. Kvůli momentální absenci levé ruky absolvuji cestu třikrát.

S úlevou zavírám těžké dveře a nechávám za nimi všechny své kluky momentálně plně ponořené do derby. Sparta prohrává a oni fandí za zvuků trumpet a řehtačky, seč jim hlasivky a síly stačí.

I bez levé ruky se mi daří opětovně nastartovat počítač. Otevírám prohlížeč a jdu splnit svůj slib. Hledání normální práce začíná. Upíjím víno a nestačím se divit. Zadala jsem si práce v Pardubickém a Královéhradeckém kraji a požadovanou výši minimální mzdy. Schwálně jsem nspecifikovala profesi.

Z obrazovky na mne vyskakují inzeráty typu „obráběč CNC“.

Bože, co to je? Bůh mlčí. Mlčí i počítač.

Absolutně žádná odezva ani reakce. Místo vysvětlení počítač dál chrlí inzeráty. Přijmeme svářeče – státní zkoušky nutné – ubytování zdarma – stokorunové stravenky. Jiná firma hledá frézaře a soustružníky s praxí – nabízí skvělé platové ohodnocení a pět týdnů dovolené. Roluji po stránce dál. Od strojařských profesí se dostávám až k poptávkám na řezníky/bourače. Těm dokonce společnost nabízí dopravu do zaměstnání zdarma. Rozčarovane usrkávám víno a kontroluji, zda jsem při zadávání specifikace neudělala nějakou chybu. Ne, vše je v pořádku, zadala jsem pouze Královéhradecký a Pardubický kraj a mzdu.

Ruka pekelně pálí. Vracím se do kuchyně, z mrazáku si беру mražený hrášek a za pomoci utěrky si připravuji improvizovaný studený obklad. Řev z obývacího pokoje nabírá grády. Letmý pohled a vidím, že se pánové už sami obsloužili. Na stole mají připravený fanouškovský bufet z plechovek piva a limonád a několika sáčků oříšků a brambůrek.

Nezpozorována prchám zpět do pracovny. Hrášek příjemně chladí rozpálenou kůži a já se musím smát své nešikovnosti. Vracím se k počítači a mažu minimální mzdu. Soustružníky nahradil inzerát hledající pracovníky chlazených obslužných pultů a pod ním na mne z monitoru svítí tučně zvýrazněná inzerce – energetický poradce, praxe není nutná, základní vzdělání, nevyučené zaučíme, plat 20–40 tisíc.

No, to vám tak věřím! Opětovně v duchu hovořím k počítači a dál roluji dolů.

Není tam nic, absolutně nic alespoň trochu zajímavého.

Asi jsem na nějaké špatné stránce, a tak zkouším další. Tentokrát renomovanou společnost zprostředkovávající inzerci zaměstnavatelům. Znovu zadám požadované kraje a mzdu. Už je to lepší. Hledají lékaře, anesteziologa a bankovní poradce.

A je to tu zpět.

Nahlas vrčím a pročítám nekonečný seznam autoelektrikářů, pracovníků voda – plyn – topení a karosářů.

„Sakra práce, co v tomhle kraji dělají šikovní ženské?“ Zase žádná odpověď.

V ruce mi nepříjemně tepe a od upřeného zírání do počítače mě rozbolela hlava.

Při letmém pohledu na hodiny zjišťuji, že mám před sebou ještě volnou hodinu. Někdy teď by měla končit přestávka a mé fandý čeká ještě celý poločas. Doufám, že vyhraje Sparta, protože pohled na plačícího Lukáše mi rve srdce. Oba Pětové fotbalu rozumí a ví, že se mužstvu prostě někdy nedaří. No, Spartě se teď nedaří docela dlouho

a malý Luky každý jejich neúspěch propláče. Po minulé prohře jsem se ho snažila utišit slovy, že stejně o nic nejde. Myslím, že jsem použila něco ve smyslu, že jsou to kopyta, čímž jsem si od malého vysloužila další záplavu slz. Starší syn prásknul dveřmi a manžel mě obšťastnil přednáškou o pravidlech tohoto národního sportu, a dokonce mne nazval sportovním ignorantem.

Lukáše jsem tenkrát uplatila zmrzlinou a pohádkou o medvědích. Od malička miluje tyto chlupaté tvory a jeho pokojíček vypadá jako medvědí sluj.

Doufám, že dneska vyhrají a my si užijeme pěkný večer.

Opačnou variantu si raději ani nepřipouštím.

Ruka stále pálí a tlak za očima se stupňuje, sprcha by mohla pomoci. Svou pracovnu a přilehlou maličkou koupelnu jsem si vyzdobila ve francouzském stylu. Je to takové moje holčičí útočiště. Polštářky s krajkami, dózy na kapesníky s motivem levandule, starý gramofon, spousta knih, květin a drobností. Dokonce mám v koupelně ručníky s vyšitými maličkými fialkovými květy.

Po rychlé sprše se cítím o mnoho lépe. Bolest hlavy je pryč, jen v ruce mi neustále nepříjemně tepe. Mražený hrášek už není mražený, a tak se, zabalená v huňatém županu a s fialovým ručníkem na hlavě, vracím do kuchyně. Povolený hrášek vracím do mrazničky a nahrazuji ho mraženou zeleninou pod svíčkovou.

Od televize je slyšet vzrušená debata a smích. Hurá, snad neprohrají.

„Ahoj chlapi, tak jak si vedete?“ ptám se nesměle.

Chlapci poskakují po gauči a křičí na mne: „Drž nám palce, mami,

zatím remíza.“

Kluci skandují fandovská hesla, a tak ani neslyším manželův dotaz. Gesty tedy naznačuje otázku: „Co máš s rukou?“ Se smíchem na něj volám, že jsem nešika a mám obě ruce levé.

Do konce zápasu zbývá ještě deset minut, a tak se, vyzbrojena lahví minerálky, vracím do své pracovny.

Po hluku zápasu a fandění je příjemné zavřít se do svého království. Rozsvčím monitor a usazuji se k pracovnímu stolu. Přístích deset minut brouzdám po internetu. Avšak stále nenacházím žádný zajímavý inzerát.

Kdybych byla chlap s jakýmkoliv technickým nadáním, tak budu v tomhle kraji královsky placená a firmy se o mě poperou. Jenže jsem žena. Šikovná vzdělaná žena, která má za sebou již docela obstojnou kariéru a chce najít alespoň trochu zajímavou a dobře placenou práci.

Bohužel jsem technický antitalent. Jsem přesný opak svého bratra. To on umí svařovat a číst strojařské výkresy, ne já. Já dokážu cokoliv zorganizovat, zrealizovat jakoukoliv akci od svatby po raut. Umím rozjet prodejny a proškolit personál, udělat marketingovou akci k čemukoliv, ale svařovat nebo řídit strojařskou firmu se opravdu naučit nedokážu.

Z chmurných myšlenek mě vytrhává příchod Petra.

„Zlato, vyhráli jsme! Po dlouhé době jsme vyhráli!“

Dostávám velkou mlaskavou pusou. Moc nechápu jeho nadšení, ale mám radost z jeho dobré nálady. Od smíchu se mu dělají malé vějířky vrásek u očí a já ho zdravou rukou hladím po zarostlé tváři. Ten chlap stárne do krásy.

Ptá se na moji ovázanou levačku a já mu líčím zběsilý průlet našich kluků kuchyní a svou neopatrnost.

„Neboj, pokud nezabere mražená zelenina, zajdu si zítra k lékaři,“ hájím svou improvizovanou první pomoc při popálení. Mrkne na monitor a se slovy, že mne nechá ještě chvíli pokukovat po práci, odchází uložit fanoušky do jejich pelíšků.

Vrací se asi za půl hodiny a s sebou nese načatou lahev vína a skleničku pro sebe.

„Dnes je co oslavovat, dám si také sklenku dobrého vína.“

A s těmi slovy se usadí na maličkém gauči s květy levandule. Jeho příchodem se má mini pracovna najednou ještě zmenšila. Působí tu ve své červené kostkované košili trochu nepatřičně. Vstávám od stolu a sedám si k němu na gaučik.

Pozvedá sklenku a připíjí: „Na Spartu a tvou novou práci.“

Nevím, co z toho je pro něj v této chvíli důležitější, ale přitukávám. Maličký pokojík je příjemně vytopený. Shazuji pantofle a pokládám nohy manželovi do klína. Je mi dobře. Po druhé sklence vína a prozatím marném hledání zajímavého inzerátu mě napadají hloupé nápady.

„Musím ti něco říct, zlato,“ říkám a laškovně ho koušu do ucha.

„Abych si našla dobrou práci, budu muset změnit pohlaví a doufat, že ke změně dostanu také technické vzdělání. Budeš mě i pak milovat?“

Směje se, dopíjí víno a vrací mi kousanec.

„Vždyť ty máš víc energie a vůle než většina chlapů, co znám. S tou operací ještě prosím počkej. Nejsm si jist, jak by nám to fungovalo

u polibků.“

A jako důkaz tře svou neoholenou tvář o mé rty.

„Jako vousáči by ti to v tvé francouzské pracovničce vůbec neslušelo. Miláčku, vždyť si práci nemusíš najít hned, dej tomu čas. Uvidíš, že zajímavou poptávku přesně pro sebe najdeš brzy. Mezitím tu buď s námi a odpočívej.“

Jak já toho chlapa miluji, jak ráda slyším ta milá slova. Vědomí, že je tu pro mne, je báječné. Vždyť za mnou přišel až sem, a to vždy tvrdil, že se do mé pracovny nevejde, že to tu mám jako domeček pro panenky. Teď tu společně sedíme a popíjíme víno. Hladí mi nohy a vtipkuje o vousatém manželství.

Přejíždím si prsty po rtech probuzených jeho škádlením a беру do dlaní jeho velkou ruku.

„Probudil jsi mé rty. Co s tím uděláme?“

„Asi ti budu muset jít povyprávět nějakou vousatou pohádku na dobrou noc.“

Je pátek půl sedmé ráno a budík nemilosrdně pípá. Ještě bych se ráda chvílku povalovala, ale musím vypravit děti do školy a školky. Rozkošnický se protáhnu a jdu roztáhnout závěsy.

Co to sakra je?

Celá postel je pokrytá červenohnědým hnusem. Vypadá to, jako by se nám do postele někdo vyzvracel. Otáčím se ke skříni a strnu leknutím.

No nazdar!

Vypadám, jako kdybych spala v popelnici. Ve vlasech a všude po těle mám kousky mrkve a celeru. Ve chvíli, kdy mi dochází, co se stalo,

mě přepadá záchvat smíchu. Včera jsem šla spát s improvizovaným chladícím obvazem na ruce a rodinné balení zeleniny pod svíčkovou se v noci roztrhlo.

Musím se rychle umýt a převléct, škola volá. Úklid postele bude muset počkat.

Děti jsou v pořádku vypravené a naše postel už vypadá opět čistě a svěže voní. Nic nepřipomíná mé ranní probuzení v popelnici. Ještě stále se musím při vzpomínce na tu spoušť smát, a co teprve Petr, až mu to budu vyprávět.

Dnes nemusím vařit oběd. Sekanou jsem upekla včera, a proto si vařím druhou ranní kávu a s kouřícím hrnkem odcházím do pracovny. Míjím fotografie dětí rozvěšené po zdech chodby. Jednu urovnávám, je na ní zachycen malý Péťa, když se učil jezdit na kole. Už je to tak dlouho, pohladím fotku a otevírám dveře svého království.

Startuji techniku a stále s dobrou náladou věřím, že mé dnešní hledání bude úspěšné a já budu moci brzy manželovi oznámit, že jsem si našla novou práci.

Upíjím kávu a do vyhledávače tentokrát zadávám požadované kraje, minimální mzdu a do kolonky specifikace práce píši „vedoucí, manažer, ředitel, provozní a kreativní“.

„Tak, drahoušku, a teď ukaž, co umíš,“ mluvím na počítač a tisknu enter.

Počítač přechroupal mnou vepsaná hesla a vyplivl na mne deset stránek inzerátů. O.K., tak toto by mohlo být lepší než mé včerejší pokusy. Dávám se do čtení. Mám tu x inzerátů hledajících manažery

velké bytové výstavby a kreativní grafiky. Jsem už na šesté stránce a stále nic nenacházím. Protahuji ztuhlá záda a jdu si pro vodu. Cestou opět narovnáám několik křivě pověšených fotografií a vracím se do boje s inzercí.

Na sedmé stránce hledají provozního ředitele nějaké německé společnosti. Zbystřím a soustředěně čtu dál. Aha, provozní ředitel zodpovídá za provoz a prosperitu dceřiné společnosti sídlící v Pardubickém kraji. Firma se zabývá výrobou akumulátorů.

Takže zase nic!

Mám před sebou poslední stránku. To by chtělo kávu pro štěstí. Načínám plechovku s mletou kávou, kterou mi dal Petr jako dárek po úspěšném projektu, a doufám, že mi přinese štěstí.

Usrkávám horký nápoj a jsem zhruba v polovině desáté stránky, když najednou čtu: „Česká společnost hledá pro svou síť luxusních prodejen oblastního ředitele/ředitelku provozu.“ Čtu dál a úplně zapomínám na bolavou ruku. Ucuknu bolestí, když se nechtěně opřu o zraněnou levačku.

Pročítám inzerát už podruhé a má radost sílí. To je ono, to by mohlo být to pravé. Vše, co požadují, umím a dle inzerátu mám i bydliště ideálního kandidáta. Požadují Prahu nebo Východočeský kraj – jsem z východních Čech.

Radost mi kalí jen dvě věci, a to, že není přesně specifikován sortiment prodejen. Může jít o zlatnictví, drahé butiky nebo třeba o luxusní kabelky. Druhá z věcí, jež maličko brzdí mé nadšení, je stáří inzerátu. Právě tento visí na webu už tři týdny. To místo může být už dávno obsazené. Dopjím kávu a pročítám inzerát znovu. Až úplně dole

je malým písmem napsaná kontaktní osoba včetně telefonního čísla.

Je pátek dopoledne, doufám, že dotyčný člověk si nenaplánoval prodloužený víkend.

Už po čtvrtém zazvonění slyším příjemný ženský hlas: „Dobrý den, Jarmila Svobodová. Jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den, tady Klára Novotná. Právě jsem na webu četla váš inzerát poptávající oblastní ředitelku pro síť luxusních prodejen. Inzerát je však již tři týdny starý, a proto se chci zeptat, zda je inzerovaná pozice stále volná, nebo jste již vhodného kandidáta našli?“

Hluboký, a přesto melodický hlas na druhé straně pokračuje v rozhovoru: „Paní Novotná, vy nevoláte, jak se říká, za pět minut dvanáct, ale přímo za minutu dvanáct. Už je po pohovorech a právě se s kolegy chystáme vybrat nejvhodnějšího kandidáta.“

Jako by na mne někdo vylil vědro studené vody.

„To mne velice mrzí. Věřila jsem, že ta práce je pro mne jako stvořená. Nedá se nic dělat. Děkuji za váš čas.“

Paní Svobodová však hovor neukončila. Ještě po pár dotazech na mou profesní praxi mne požádala, abych jí obratem na e-mail zaslala svůj životopis včetně kontaktních údajů. Prý ho s kolegy důkladně prostudují a pokud budu vyhovovat profilu jejich ideálního kandidáta, budou mne ještě během dnešního dne kontaktovat. Potřebují volnou pozici obsadit co nejdříve a musí si z uchazečů vybrat toho nejvhodnějšího, protože zaškolení a následné převzetí pravomocí bude velice náročné.

Ještě dodala, že se nestává často, aby si uchazeč o volnou pozici nejprve do firmy zavolal a až po rozhovoru s personalistou na inzerci

reagoval. Lidé prý bezmyšlenkovitě rozesílají životopisy. A ano, děje se to i u obsazování manažerských pozic. Pokud je po čase firma osloví, oni už si ani nepamatují, že reagovali. Můj přístup ji prý mile překvapil. Finální rozhodnutí tedy ještě o chvíli odloží, když se mi podařilo zavolat za minutu dvanáct a zaujmout ji už po telefonu.

„Velice vám děkuji za ochotu a vstřícnost. Během chvíle budete mít v poště můj životopis. Přeji vám příjemný zbytek dne,“ s úsměvem pokládám telefon a dumám nad rozhovorem.

Ta žena byla neuvěřitelně milá. Dokonce mi kladla otázky tak, že jsem jí vlastně svou profesní dráhu shrnula do pár vět. Vždyť ona se chce jen ujistit, že vše, o čem jsme hovořily, bude také v mém životopise. Hm, profík personalistka, asi si za léta praxe vybudovala ve svém oboru dobré postavení.

Ani jsem se nestihla zeptat, o jaký sortiment prodejen se vlastně jedná. Po včerejším splínu není ani památka. Cítím se o mnoho lépe. Dostala jsem šanci zúčastnit se již skoro uzavřeného výběrového řízení, a to přímo, dle slov paní Svobodové, za minutu dvanáct.

Nemám ráda typizované životopisy, a proto jsem si před časem svůj sepsala úplně jinak. Vždy jsem ho používala při projektech jako svou první sebe prezentaci před případnými investory projektů. Doufám, že mi i tentokrát dobře poslouží. Rychle upravuji aktuální datum, kontroluji správnost telefonního čísla a přidávám svůj poslední projekt – rozjezd velkého hotelu.

O.K., jsem spokojená.

Ještě přidám průvodní dopis s vysvětlením, proč už nechci pracovat na krátkodobých projektech a proč chci zúročit nabyté

zkušenosti, usadit se a nabídnout případnou spolupráci právě jim. Rychle vše ještě kontroluji a tisknu odeslat.

Sluníčko vykuklo škvírou v mracích a ozářilo pavučinku mezi listy květin na okenním parapetu. Zvedám se od stolu a jdu pro prachovku, vždyť stejně momentálně nemám na práci nic důležitějšího. Po chvíli září listy všech květin v domě čistotou. Mé zelené království je zalité a pečlivě orosené.

Dám si rychlý oběd a zajedu pro Lukyho do školky. Vždy má radost, když jde domů po o. Cestou v autě se dozvídám, že ve školce nedělali nic a k obědu měli maso. Hm, ta skvrna na mikině napovídá, že šlo asi o rajskou omáčku. Přemýšlím, jak se dá dělat nic.

„Co bys chtěl odpoledne dělat?“ ptám se synka.

„Mami, zahrajeme si čéče nezlob, jo?“

S úsměvem souhlasím a těším se na společně strávené odpoledne.

Máme za sebou tři hry a pokaždé jsem prohrála. Prsty máme ulepené od čokolády a je nám dobře.

Jsou dvě hodiny a mně zvoní mobil.

„Dobrý den, paní Novotná, tady Jarmila Svobodová. Hovořily jsme spolu dnes dopoledne. S kolegy jsme pročetli váš životopis a rádi bychom se s vámi potkali osobně, a to prosím co nejdříve. Vyhovoval by vám termín setkání hned v pondělí dopoledne, v deset hodin na centrále naší společnosti v Praze? Přesnou adresu a potvrzení setkání zašlu e-mailem.“

Samozřejmě že jsem ochotně souhlasila!

Utírám z telefonu stopy čokolády a smývám Lukymu čokoládu z tváří, prstíků i čela.

Jak jen to dokáže?

„Vydrž chvíličku, miláčku, pošlu tatínkovi esemesku a pak si dáme poslední hru.“

Píšu manželovi: **Ahoj zlato, hrajeme čče zlob se a v pondělí jedu na pohovor. Více doma. Pusu já.** Po další půlhodince máme za sebou tři poslední hry a přichází ze školy malý Pěťa. Dává si s námi další dvě poslední hry. Už je pomalu čas na svačinu.

Je skoro pět hodin a před domem slyším bouchnutí dveří od auta.

Kluci se na tatínka vrhají už ve dveřích a prcek radostně sděluje: „Mamka neumí hrát čče zlob se. Prohrála všechny hry.“

Dostávám pusu a slyším jen: „No tak už povídej, vyprávěj. Jak to, že v pondělí jdeš na pohovor?“

Stavím vodu na podvečerní kávu a dopodrobna mu líčím celý den. Od ranního probuzení v popelnici, rozhovoru s počítačem, super zajímavého dlouho vyvěšeného inzerátu přes cestu do školky a telefonát a pozvání na pohovor.

„No a ostatní už jsi slyšel, neumím hrát čče zlob se.“

Při představě ranní spouště v naší ložnici se nemůže přestat smát. Měl štěstí, dnes vstával hodně brzy, a to z čisté postele. Sáček se zeleninou se musel protrhnout po jeho odchodu, a tak výsostně právo probudit se v popelnici zbylo jen pro mne.

Vstává, odnáší hrnky na linku a pak se ke mně otáčí.

„I kdybych chtěl, tvůj super den nepřekonám. U nás jen práce a zas jen práce. Těším se na společně strávený víkend a jsem strašně zvědavý na ten tvůj pondělní pohovor.“

Poslední dva dny jsme si všichni opravdu užili. Stihli jsme návštěvu

babiček, byli jsme v kině na Lvím králi a kluci pro nás dokonce namalovali obrázky. Na tom mém jsem já jako lví královna. Vypadám jako kotě a mám obrovskou zlatou korunu.

Méďové už spinkají a my relaxujeme se sklenkou vína.

Jako každý společný večer jsme si zapálili svíčky.

„Víš, zlato, na každou schůzku vždy chodím připravená na 100 %. Každou prezentaci si dopředu připravím a promyslím případné zádrhly, abych byla připravená na všechny možné dotazy a reakce. Ta ztřešší schůzka mne mate. Nevím o té společnosti vůbec nic. Nevím, co prodávají. Nevím, kolik mají provozoven a kde. Jaká je jejich historie? Vždyť já dokonce ani nevím, jak se jmenují.“

Možná v mém hlase vycítil stín nervozity. Možná mě chtěl jen uklidnit. Zvedá sklenku k přípitku.

„Na mou malou, krásnou a chytrou ženu.“

Cink, a hned je mi lépe. Za ty společné roky jsme se naučili toho druhého znát tak, že kolikrát ani nemusíme mluvit. Náladu partnera prostě vycítíme. Stačí jeden pohled do očí a víme, že se něco stalo. Stejně jako teď. Petr klidně poslouchal mou litanii o neznámé firmě a zajímavé pracovní nabídce a pochopil mou nervozitu. Dokonce rozeznal počínající hysterii, pramenící z nepřipravenosti. Pochopil, že potřebuji jen uklidnit a ujistit, že vlastně o nic nejde. V případě, že by pohovor nedopadl, udělám si po dlouhé době alespoň výlet do Prahy.

Pusa a úsměv.

POHOVOR

Pondělí sedm hodin ráno. Jsem decentně nalíčená, nehty mám zkrácené a září pastelově růžovou barvou. Na sebe jsem zvolila černé pouzdrové šaty a elegantní sako. Šperky jen minimálně, snubní prsten a výrazný stříbrný náramek. Kapku parfému a jsem připravena. Žádá provokativnost, jen střízlivá výkonná elegance dospělé ženy, která ví, co chce.

Poslední kontrolní pohled do zrcadla.

O.K., to by šlo.

Beru si kabát a cestou ke dveřím volám: „Kluci, odcházím. Prosím o pusu a poplívání pro štěstí.“ Od Pětů se mi dostalo polibků i tradičního tfuj, tfuj pro štěstí. Jen Luky tuto tradici ještě neznal a pro štěstí na mě s úsměvem plivnul. To dítě na mě opravdu plivlo! Se smíchem otírám z kabátu plivanec. Dnešek bude určitě zajímavý.

Sedím ve vlaku a při vzpomínce na plivanec pro štěstí se snažím nesmát nahlas. Zrovna míjíme Kolín, do Prahy je to už jen kousek. Mám před sebou už jen půl hodinky cesty. Vyrasila jsem s velkým časovým předstihem. V cíli cesty budu o hodinu dříve, než je plánovaný čas setkání. Na světě je jen pár věcí, které z duše nesnáším. Jednou z nich je nedochvilnost. Raději budu v cíli cesty s hodinovým předstihem a v klidu se připravím na schůzku nebo si v nejbližší restauraci dám kávu než na poslední chvíli dobíhat!

Anebo, nedej bože, přijít pozdě!

Na cestách vždy počítám s možným zpožděním dopravních

prostředků a při přesunech autem беру v úvahu případné komplikace na silnicích.

Hlavně nepřijít pozdě!

Devět hodin čtyřicet pět minut. Vystupuji z taxíku, jsem tu přesně tak akorát. Stojím v malém, ale upraveném parku, v jehož středu stojí secesní vila. U taxikáře se ujišťuji, že adresa je správná, a s odhodláním a mravenčením v útrokách se vydávám vstříc nové výzvě. Po vstupu do budovy se udiveně rozhlížím. Zevnitř stavba působí jako kancelářská budova. Při rekonstrukci se tady architekti vyřádili. Zvenku dům působí jako bydliště pohádkové bytosti a uvnitř je tu vše účelné a ryze moderně zařízené. Na recepci se mne ujímá mladá žena. Po mém dotazu na paní Svobodovou úslužně někam telefonuje.

Neuplynuly snad ani dvě minuty od telefonátu a prosklené dvoukřídlé dveře přede mnou se otevírají. Vchází asi padesátiletá, velice elegantní žena ve střízlivém kostýmku a s úsměvem se přede mnou zastavuje.

„Paní Klára? Jsem Jarmila. Velice mě těší.“

Na mé zdvižené obočí reaguje dalším úsměvem.

„Nezlobte se. Ve firmě jsme zvyklí se oslovovat křestními jmény. Pojd'te prosím se mnou.“

Jarmila mne vedla do patra po nádherném širokém schodišti. Tady asi architekti udělali výjimku a něco z nádherného domu zachovali. Usedáme v jednacím sále a recepční zesponu nám donáší vodu a kávu dle našeho výběru. Čekala jsem mnohé, ale dobrá nálada hostitelky a její neformálnost mne odzbrojují. Místo klasického pohovoru a série nepříjemných otázek mne čekalo neformální popovídání u kávy.

Ledy postupně tají a já si uvědomuji, že s tou ženou klábosím, jako bych ji znala spoustu let. Dozvěděla jsem se, že s manželem asi před dvaceti lety společnost založili a dosud stojí v jejím čele. Na oplátku jsem elegantní dámě naproti sobě vyprávěla o svých projektech a svém rozhodnutí se usadit a zúročit zkušenosti.

„Nevadilo by vám, Kláro, kdybich pozvala manžela, aby si dal s námi kávu?“

S mírně nervózním úsměvem souhlasím. Další půlhodinu jsem strávila velice příjemnou konverzací ve společnosti postaršího prudce elegantního páru. Rozhovor zpestřovalo vyprávění o začátcích firmy, o neustálém zaškolování prodavaček a dalších peripetiích s provozem. Už si však nedokážu odepřít otázku.

„Promiňte, ale pořád nevím, čím se vaše firma přesně zabývá.“

Neuniknul mi Jarmilin postranní pohled na manžela a jeho souhlasné přikývnutí. Můj žaludek dělá samou nedočkavostí salta.

Půjde o šperky, kabelky nebo jsou výhradními zástupci nějakého světoznámého návrháře?

Pan Novotný se ujímá slova.

„Má milá, my se zaměřujeme na prožitek.“

Hm, tím mi moc nenapověděl.

Pokračuje však: „Naše firma prodává erotické pomůcky. Specializujeme se na prodej méně či více obvyklých sexuálních pomůcek a erotického oblečení pro všechny věkové kategorie zákazníků.“

Ač jsem dospělá žena a zkušená manažerka, musel být můj údiv patrný na první pohled.

Dokážu ze sebe jen vykoktat: „Erotika? Sex? Tak to mne opravdu nenapadlo.“

Nádech, výdech. Kláro, myslí! Nádech, výdech.

Po šokujícím odhalení jsem opět schopná skoro normálně myslet. Sex a erotika jako kšeft? Mám svá pravidla a své vnitřní zákazy.

Proto ze mne najednou vypadne otázka: „Obchodujete se živým sexem? Nebo provozujete jen obchody serotickým zbožím?“

Ani nedutám a čekám na odpověď, které se ujímá Jarmila.

„Nechtěli jsme vás vyděsit. V žádném případě neprovozujeme vykřičené domy. My pouze našim zákazníkům prostřednictvím našeho e-shopu a kamenných prodejen umožňujeme nákup sexuálních pomůcek a oblečení dle jejich preferencí.“

Ta dáma mě během třech vět uklidnila. V žádném případě bych nemohla a ani nechtěla být součástí obchodu s bílým masem! Připadám si jako na horské dráze. Rozum funguje a pak zažívám stav úplného vypnutí. Jsem ráda, že jsem se hystericky nerozřehtala.

Prý kabelky a světoznámí návrháři! Sex! Sex! Sex!

Mé druhé, dosud nepoznané já napovídá: A proč ne sex?

V případě, že se nejedná o prodej děvčat, ale o prodej věcí na splnění tajných přání klientů, mělo být vše v pořádku.

Mysl horečně pracuje, dopíjím poslední kapky kávy. Vždyť už moje babička říkávala, že dobrý obchodník prodá bagr i ometené koště. Stačí, aby svému produktu věřil.

Tak proč bych já nemohla plnit erotické sny? Tedy ne v plném slova smyslu.

Setřásám ze sebe poslední zbytky šoku.

Najednou, a nevím proč, se cítím skvěle!

Dívám se zvědavě na pár proti sobě. Oni se usmívají! Proč?

Nechápu, opravdu nechápu.

„Drahá, nikdy nehrajte poker. Vaše myšlenky a emoce jsou jasně vidět na vaší tváři. Nikdy nedokážete blafovat,“ ujímá se slova paní Svobodová.

„Viděli jsme zděšení, dokonce strach a nakonec vítězství. Dokážete nám své myšlenky převést do slov? Je to opravdu důležité, dejte si prosím záležet. Kávu, má drahá?“

Ten triviální dotaz, jestli si dám ještě šálek kávy, mne úplně a naprosto vrací do reality. Dokážu normálně zformulovat své předchozí myšlenkové pochody a manželům přede mnou v několika větách shrnuji uragán emocí, který se mne v posledních minutách zmocnil.

Vysvětluji své zděšení z prodeje sexu jako takového a uklidňuji je i sebe zjištěním, že se jedná o prodej hraček. Opravdu jsem ten výraz použila.

Hračky pro dospělé! Hračky pro jakékoliv dospělé!

Dívám se kolem sebe a velice ostře vnímám elegantní šedé vymalování zdí. Kvalitní dřevěný nábytek, pohodlné židle, super servis od zaměstnanců i bezvadný příjem návštěv na recepci.

Při své dnešní návštěvě jsem nikde neviděla krátkou sukni, dokonce ani žádný hluboký výstřih jsem nezaregistrovala. Nikde ani náznak erotiky a vůbec nic alespoň vzdáleně evokující sex. Žádná erotická fotografie, žádný plakát prodávaného sortimentu. Vše je

výkonné a elegantní, ani náznak toho, čemu se společnost věnuje.

Je to byznys, čistý kšeft profesionálů.

Tiché zaklepání na dveře mne opět vrací do reality. Mé zostřené vnímání, takhle vždy reaguji na stresové podněty, registruje na rukou recepční krátké pěstěné nehty a cítím jemný květinový parfém. S díky od těch pěstěných rukou přijímám podnos s kávou a smetanou. Dívka se mile usměje a ze servírovacího vozíku pokládá stejné tácy na stůl i svým zaměstnavatelům a přidává i malé koláčky. Cukry, přesně to potřebuji. Tiché klapnutí dveří a pěstěné ruce jsou pryč.

S chutí se pouštím do koláčku a žilami mi opět proudí krev normálním tempem.

Vidění se vrací do normálu a já jsem v plné formě zpět.

„Víte, celý víkend jsem si lámala hlavu nad tím, jak se připravit na dnešní setkání. Vždy chodím na schůzky perfektně připravená a znám historii firmy, s níž jdu jednat. Na setkání s vámi jsem se neměla jak připravit a mohla jsem jen spekulovat,“ opět jsem se vrátila ke konverzaci.

„Čekala jsem zvučná jména luxusních značek jako Prada nebo Gucci. Opravdu jste mě nemohli více překvapit,“ dodávám s úsměvem.

Cítím, že úsměv zasáhl i oči. Paní Svobodová si toho všimla, což neopomněla hned okomentovat.

„S tím hraním pokeru jsme to mysleli vážně. Poker face vám opravdu nejde.“

Letmý pohled na manžela a už se zase vrací ke mně.

„Kláro, při našem pátečním telefonátu jsem vám řekla, že voláte

opravdu na poslední chvíli. Byli jsme tehdy rozhodnutí výběrové řízení ukončit a z kandidátů vybrat našeho nového provozního ředitele. Nyní jsem ráda, že jsme své rozhodnutí odložili na dnešek.“

Vnímám jemné pokývnutí hlavou pana majitele. Do hovoru se nezapojuje a jen přihlíží. Cítím, že konec naší schůzky se blíží. Doufám, že je moje reakce neodradila. Prvotní šok je pryč a já se cítím skvěle. Nevím, zda zafungovaly cukry v koláčcích nebo mé vnitřní já, ale před sebou vidím velkou výzvu. Nervózně poposedávám na židli a očima popoháním Jarmilu k dokončení myšlenky.

Oba se na mne dívají a najednou se velký šéf zvedá ze svého místa. Pokládá dlaň manželce na rameno a říká jen: „Ano, Mílo, myslím, že máme vítěze. Zbytek nechám na tobě.“

Nervózně se zvedám a přijímám nataženou pravici. Alespoň že se mi nepotí ruce! Další tiché cvaknutí a jsme v krásné zasedací místnosti samy. Velká místnost se po jeho odchodu zdá být ještě větší a já najednou cítím mírnou nervozitu.

Malá dáma se zvedá ze svého místa a přechází k oknu. Chvíli se nic neděje. Asi si třídí myšlenky. Pak se ke mně energicky obrací s jednoduchou otázkou: „Stále chcete to místo?“ Zvedám své ztuhlé tělo a přecházím za ní k oknu.

Dýchej, Kláro!

„Ano, madam, chci. Opravdu to místo chci.“

A pak šlo všechno ráz na ráz. Dostala jsem novou práci, a to hned po prvním pohovoru!

Jako by se nám oběma ulevilo.

Strávila jsem s paní majitelkou ještě další hodinu. Probraly jsme